

overordentlig stor Tro til Samsundsaanden, tror jeg ogsaa, de burde forsøge, om der ikke er noget Godt at udrette ad denne Vet. Det var det, jeg og de, der vare enige med mig, mente, at naar vi kunde organisere Noget i det væsentligste Frivilligt, bidrage dertil ved at lade det organisere, hvor det ikke selv skabte en Organisation, kunde man vel give Bidrag, som vare temmelig store. Jeg staar paa det Standpunkt, at jeg beslager, at man ikke har den Lillid til Samsundet, at man vil hjælpe det til at organisere sig i den Retning. Det ærede Medlem udtalte blandt Andet ogsaa med Hensyn til, hvad jeg havde sagt, at Indvendingerne mod Valgbestemmelserne ikke kunde være rettede mod ham. Det kan gjerne være. Jeg har ikke i Almindelighed udtalt mig mod Valgbestemmelserne, men sagt, at, naar en Lov af denne Karakter fik det Omfang og den Opgave, jeg mente den burde have, kunde jeg meget godt gaa ind paa saadanne Valgbestemmelser, navnlig fordi jeg anser det for det Rette, hvad jeg ogsaa tidligere har foreslaaet, at det egentlig bliver Bidragyderne, der blive Velgerne. Der var ogsaa i det tidligere Udkast en Bestemmelse, at, naar den frivillige Organisation kan staa med tilstrækkelig Kraft og paa visse et vist Antal Bidragydere med et vist Fond, gaar den offentlige Understøttelse over til den, og saa vælges de Bidragydende Bestyrelsen; det vilde være den naturlige Form. Her er foreslaaet, at det at bidrage 2 Kr. aarlig skal give Valgret, og det kan jeg ikke have Noget imod. Jeg ser ikke, at det kan komme Andre til Nytte end dem, der ikke have Indfødsret eller ere under Valgbarhedsaldersgrænsen, og derimod har jeg ikke fremsat Indvendinger og skal heller ikke gjøre det. Dernæst mente det ærede Medlem, at jeg skulde have taget bestemt feil ved at have karakteriseret § 4, Nr. 2, som for mig er en af de allervæsentligste Bestemmelser, navnlig saaledes, at herunder falder Retten til offentlig Understøttelse, hvad man nu ellers kalder fuld Fattigunderstøttelse. Der staar nemlig: Enhver, som har Afgang til Understøttelse af en Sygekasse og i Ovrigt opfylder Betingelserne, og jeg erkendte jo ogsaa, at der er andre Betingelser. Det forekommer mig derfor, at jeg har læst Bestemmelsen aldeles korrekt. Det ærede Medlem sagde, at den Vedkommende skulde kunne faae Bidrag af en Sygekasse, men her staar jo, at han skal have Afgang til Understøttelse af en Sygekasse. Jeg brugte Udtrykket: indmelder sig, og det forekommer mig, at naar man indmelder sig, maa man have Afgang til Understøttelse. Bestemmelsen om et Aar, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Th. Nielsen) har sagt, at han eventuelt vilde lade gaa over for Exempel til 3 Aar, kan jeg ikke se gaar paa Andet end paa Medlemmer af de i § 3 nævnte Kasser; jeg kan ikke se, at den vedkommer Agangen til Understøttelseskasser for Sygekassernes Vedkommende; der staar „eller har Afgang

til“ (Afbrydelse af Th. Nielsen). Det ærede Medlem henviser mig ved en privat Bemærkning til Bestemmelserne for de specielle Sygekasser, men dermed have vi Intet at gjøre. Der er imidlertid ingen Tvivl om, at man skal nok møde med Kasser og sige, at man her kan strax faae Hjælp. Den Ting tror jeg, at det ærede Medlem overser, naar han tænker paa den overordentlig heldige Virkning, en Bestemmelse, som den om Afgang til Sygekasser og offentlig Hjælp maa have, og det er, om der ikke ogsaa kan være noget Farligt for den virkelige Selvhjælp ved saadanne Kasser, eller om det ikke kunde betale sig — vi maa tage Samsundet, som det undertiden viser sig — ligefrem at indmelde sig i saadanne Sygekasser og derved sikre sig en almindelig Hjælp. Det tror jeg er en Fare, man ikke ganske kan se bort fra. Endvidere er det anført, at Kontrollen er stærk fra de vedkommende Myndigheders Side, Kommunen og Staten. Det er det mig ikke muligt at se. Det Væsentlige er, hvor Bevillingsretten ligger. Den ligger utvivlsomt hos den Bestyrelse, der vælges for Understøttelseskassen. Hvad endelig angaar Spørgsmaalet om Lettelse for Kommunerne, kunne i mine Tanker Kommunerne som saadanne saa godt som ingen Indflydelse faae paa, om en saadan Lettelse skal finde Sted. Man vil sige, at Kommunerne kunne gjøre alt Muligt for at fremkalde saadanne Kasser. Det er rigtigt, men om Individierne ville benytte dem, kunne Kommunerne ikke gøre væsentlig Indflydelse paa. Naar man vil tænke sig, at Kommunerne skulde have Nytte af dem, kommer det an paa, om Individierne i Kommunerne ville benytte Kasserne eller ikke, og træffe vi en stærkt bebyrdet Kommune, hvor de ikke ville benytte Kasserne — det lader sig jo tænke i den ene Kommune som i den anden —, kan jeg ikke se, at denne Fordeling kommer i Stand eller bliver til Noget, og derfor forekommer det mig, at, hvis man har Lendents til at lade Byrden blive fordelt over store Kredse, maa man indrette det saaledes, at det bliver de kommunale Bestyrelser, og ikke Individierne i den enkelte Kommune, der faae Raadighed over, om en saadan Fordeling skal finde Sted eller ikke. Jeg veed godt, at der fra enkelte Sider er lagt mere Vægt paa den Fordeling af Fattiggjælden, som dette Lovforslag vil medføre. Jeg benægter ikke, at der kan tænkes en saadan Fordeling, men jeg benægter, at den med Nødvendighed vil fremgaa af Lovforslaget. Der er ingen Garanti for, at dette vil føre til Lettelse paa enkelte Steder, og der er ingen Garanti for, at det vil føre til en heldig Fordeling; tværtimod kan den lige saa godt blive uheldig, saa at jeg ikke kan føle mig overbevist af det ærede Medlems Bemærkninger.

Winther: Det er kun en ganske kort Bemærkning, jeg skal tillade mig. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds